

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 58.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366729280/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

ne Sandhed; hele Byen veed det allerede. Og saae jeg Dem ikke selv igaar paa Fyrstens Livhengst, som Ingen ellers rider uden han selv – og hvo kunde saa fortrolig huse og tale med vor tilkommende Fyrstinde, Fyrstens kjædelige Broderdatter, den skjønnne Prindsesse Goldini, uden en Prinds af Blodet?»

»De tager Feil, Herr Vert, reed jeg paa Noget igaar, saa var det nok paa en Kjepp, og taledes jeg med Nogen, saa var det vist med en Stokkeknap eller en Sphinx, eller i det allerhøieste med en Grevinde.»

»Deres Høihed er nu altid saa spøgefuld – sagde Verten – jeg mærker nok, De vil være her incognito; men De har blot at befale, og jeg staaer ganske til deres underdanigste Tjeneste, baade med Huus og Hjem, Ære og Gods, Liv og Blod, Kone og Børn og Alt hvad Dem kjært er.« Derpaa gik Verten baglænds ud af Døren og faldt af lutter Underdanighed med af alle Trapperne.

Kommer nu Raden til de Andre, at være gale? – tænkte Arnold – eller skulde der virkelig være Noget om? Man har dog hørt saa galt før, og jeg har altid havt en Ahnelse om, at der engang maatte blive noget Stort af mig; men paa den Maade havde jeg rigtig nok ikke troet det. Bedre var det dog, om jeg var noget dygtigt selv, end om jeg nu kom til at gjælde for noget Glimrende i Verden. – Jeg troer, jeg løber min Vej fra denne uægte Ære – en naturlig Prinds – hvad Stort kommer der ud af? – ak! kunde jeg kun finde den skjønnne Cordula igjen, slog jeg gjerne en Streg over Storheden og tog tiltakke for evig med Lyksaligheden. Ak, var hun dog kun virkelig til! det gaaer mig som Pygmalcon nu, jeg har forelsket mig til Døden i et Værk af min egen Opfindelse; men der er ikke mere slige medlidende Guder til, som gøre mig det døde Billede levende for min Kjærligheds Skyld. Og om det nu ogsaa skædte, vilde jeg da troe det? vilde jeg da ikke ogsaa holde det for en Drøm og for en Virkning af min egen ophedsede Indbildningskraft? – Nei, med os Forstandsmennesker er der Intet at udrette; kunde vi ogsaa fare levende til Himmels som Elias, vi vilde troe, det var en Drøm og Indbildning, og kunde dog aldrig blive salige i vor Vantro.

Nu bankede det paa Døren; en Ubekjendt traadte ind, rakte Arnold et Brev og gik. Han aabnede Brevet og læste: »Flye, Arnold, flye strax! om en Time er det forsøddigt.»

Hvilken Advarsel – tænkte han forundret – Hvo forfølger mig, og Hvo advarer mig? det er mig Altsammen lige begribeligt; men

hvorfor flye, naar jeg ikke engang veed, hvad jeg flyer for? – jeg bliver, og vil dog see hvad der kommer ud af. Det hører ogsaa til mit Eventyr, kan jeg tænke. Derpaa satte han sig til Skriverbordet.

En Time var neppe forløben, førend Døren foer op, og en Officier traadte ind, med en dragen Sabel i Haanden, og foreviste ham en Kabinersordre, som befalede ham, ufortovet at adlyde. Her hjalp ingen Indvendinger; han maatte strax følge med, og fik neppe Tid til at tage sine Papirer i Lommen. En lukt Vogn holdt for Døren og i et Øieblik var han ude af Stadsporten. Der sad han nu i et Hjørne af Karret og overveiede sin underlige Skjæbne. Maaskee min Vert dog havde Ret – tænkte han – hvem uden en fyrstelig Person gjør man saadanne Ophævelser for? man frygter maaskee en Kronprædent i mig, og hvis saa er, gjør man klogt i, at sætte mig fast; thi med det Gode opgiver jeg ikke mine Rettigheder. – Der foer nu med Eet saadan en heroisk Aand i ham, at det syntes ham en let Sag, at sætte sig i Frihed hvad Øieblik han vilde. Han gjorde allerede Mine til at ville afvæbne Officieren, som sad ligefor ham i Vognen, med den dragne Sabel i Haanden; men da denne mærkede sin Fanges Hensigt, slog han Skaadet fra Vinduet, og Arnold saac nu, at Vognen var omringet af bevæbnede Ryttere, og at Modstand altsaa var forgjæves. – »Siig mig kun Eet, min Herre! – sagde han nu til sin Vogter – hvem holder man mig for? og hvad har man egentlig isinde med mig?» »Man holder Dem for en Eventyrer – svarede Officieren – som ved en tilfældig Liighed med en vis afdød fyrstelig Person, søger at udgive Dem for ham og spille en vigtig Rolle her i Landet. Derfor bringer jeg Dem til den øde Grandsefæstning, min Herre! Dersom De virkelig er den Person, enkelte Sværmere holde Dem for, saa hører De netop hjemme der; thi der opgav den høie salig Herre sin urolige Aand, og der skal De, som hans tro Gjenfærd, have Lov til at spøge deres Livstid. Der kan De ogsaa uden Fare for Landet fortsætte deres Eventyr og give det saa glimrende en Ende, som De vil, paa Papiret.»

»Hvo har sagt Dem, at jeg skriver paa et Eventyr – raabte Arnold – og hvo har givet Dem Lov til, at tage Helten i mit Digt for en virkelig Person, og ovenikjøbet for mig selv?»

»Det er jo Dem selv – svarede Officieren koldt – og De holder dog vel Dem selv for en virkelig Person?» –

»Ja det er ogsaa sandt, forsaavidt har De Ret, min Herre! – men for Fanden, det er jo dog alligevel kun et Eventyr.»